

Libris

Respect pentru oameni și cărți.

RO
Ion Creangă

PROSTIA OMENEASCĂ

Adaptare text: Elena Ionescu
Corectură: Laura Ivona Dumitru
Ilustrații: Costin Călimoceanu
DTP: Daniel Cozma

Editura

ANDREAS

A fost odată ca niciodată, că dacă n-ar fi fost, nu s-ar fi povestit... A fost odată un om însurat, și el trăia la un loc cu soacră-sa. Nevasta lui, care avea un copil mic, era cam proastă de minte; dar și soacră-sa era tot la fel. Într-o zi, omul plecă la treabă. Nevasta lui își scaldă copilul, îl alăptă, îl puse în copăie lângă sobă, îi cântă și-l legănă până ce-l adormi. După ce-l adormi, stătu ea puțin pe gânduri și-apoi începu a se boci cât o ținea gura: „Aoleu! Copilașul meu! Copilașul meu!“.

Mama ei, care torcea lână după sobă, aruncă fusul din mână speriată:

– Ce ai, draga mamei, ce s-a întâmplat?

– Vezi, mata, bulgărele de sare de pe sobă? Dacă s-ar sui mâța acolo, are să-l trântescă drept în capul copilului și are să mi-l omoare...

– Vai de mine și de mine, se vede că i s-au sfârșit mititelului zilele!

Și cu ochii pironiți pe bulgărele de sare și cu mâinile încleștate, începură a-l boci amândouă, ca niște smintite, de răsuna toată casa.

Pe când boceau așa proastele, iaca veni și tatăl copilului de la muncă, flămând și obosit, ca vai de el. Auzi de afară bocetele și țipetele lor.

– Ce este aici? Ce v-a apucat, nebunelor?

Atunci nevastă-sa, venindu-și puțin în fire, îi spuse să privească la bulgărele de sare de pe sobă, care o să cadă drept în capul copilășului și o să-l omoare.

După ce îi povesti întâmplarea neîntâmpată, se puse din nou pe jelit.

– Cum să cadă, mări femeie, dacă nu-l trântește nimeni? se nedumeri omul.

– Bre! mulți proști am văzut la viața mea, dar ca voi n-am mai văzut! Mă duc în lume și, de-oi găsi alții mai proști decât voi, m-oi întoarce acasă. De nu, eu pe-aceia nu mai calc! M-am săturat să suport prostia și văicărelile voastre! Auzi la ele, să te jelești de ceva ce nu s-a întâmplat!

Zicând acestea, oftă din greu, ieși pe ușă, fără să-și ia rămas-bun și plecă supărat și amărât ca vai de el.

„Căci omul fără noroc, nici acasă n-are loc!“